

het visserijblad

Vrijdag 25 april 1975 — Nr. 17

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELSKAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

ET MAINTENANT... QUE VAIS-JE FAIRE ?

Meer dan ooit blijken de aanvangswoorden van de destijds zo succesrijke Becaud-schlager toepasselijk te zijn op de Zeevisserij.

De uitbatingsbalans van de rederijen weegt altijd maar meer door naar het deficit, behalve dan misschien voor de IJsländvaarders — maar hier stelt zich de vraag : „Voor hoelang nog ?”

De bemanningsleden verlaten bij tientallen het bedrijf op zoek naar bestaanszekerheid, en niemand kan ze ongelijk geven. Want, hoewel de Belgische reders procentueel de hoogste lonen uitbetalen tot op de grens van het onmogelijke, de opbrengsten zijn te laag om het harde vissersbestaan lonend te maken. Of wil iemand soms beweren dat een matroos die van een reis op het Kanaal van 400.000 fr. aan 5%, 20.000 fr. bruto opdraagt, maar, na aftrek van R.M.Z., taks, eten, sigaretten, enz..... met 13 à 14.000 fr naar huis gaat, voor drie weken arbeid vorstelijk betaald is ?

En ondertussen blijven de reders ter plaatse trappelen : besluiteloos, reactieloos, als een hoop runderen die naar de slachtbank gevoerd worden. Op de kaai, in cafés, in gewichtige babbeldergaderingen zoals beheerraden, dagelijks bestuur of werkgroepen en noem maar op : overal hoort men „Wat moeten wij nu beginnen ?”

De schuld ligt bij de reders zelf

Verleden week vond ik een briefje in mijn bus van Pros met ongeveer de volgende tekst : „Graag had ik voor het Visserijblad nu en dan eens een artikel van u. Gij moogt tekenen met een lapnaam of met uw eigen naam”.

Schouderophalend heb ik het papiertje weggegooid (daarom is de tekst hierboven misschien ook niet letterlijk weergegeven). What's the use ? Alles wat ik over en voor de visserij kan schrijven is, in de gegeven omstandigheden, verloren inkt, papier en tijd.

Met een lapnaam — of een artiestennaam zoals dat heet — hoef ik onderhand niet te tekenen, ik heb altijd gerust durven uitkomen voor mijn mening.

En moest ik het misschien willen zoeken in een journalistieke loopbaan, dan ware voetbal of sport in het algemeen een veel dankbaarder en lonender onderwerp dan de visserij. Dus, ik had mij voorgenomen niets meer te schrijven tenzij misschien nog eens „Klaps van de kaai”, daar kan men tenminste nog eens mee lachen.....

Vandaag echter ontving ik, zoals gij allen waarschijnlijk, een briefje van de Rederscentrale of liever van het „Voorzitterscomité” waarin de breuk met het Visserijblad aangekondigd wordt. Wat dat „Voorzitterscomité” voor een officieel orgaan is, mag Joost of..... Fred weten : wij hebben in de Rederscentrale reeds Algemene Vergaderingen, beheerraad, dagelijks bestuur, werkgroepen, regionale afdelingen, intieme gesprekken, nu dus misschien ook nog een aparte beheerraad en dagelijks bestuur van de vele Voorzitters, zonder dat we daarover zelfs geraadpleegd worden.

In ieder geval : mij niet meer gezien. Ik heb ontslag genomen bij het dagelijks Bestuur en op de eerstkomende Algemene Vergadering, doe ik ik dat waarschijnlijk ook als beheerder.

Kortom bij het lezen van het proza van het „Voorzitterscomité”, stelde ik mij de vraag „Wanneer zullen zij nu eens ophouden met onnozel te doen ?”. Daarom nog deze paar woorden.

Ik wil hier niet gaan uitwiden over misstappen of in gebreke blijven van wie dan ook in of buiten de organisatie van de Rederscentrale. Het is een feit dat, vooral nu het slecht gaat, veel kritiek uitgeoefend wordt en, volgens mij, die dicht bij het gehele gebeuren betrokken was, niet geheel ten onrechte.

Waar ik echter vooral wil op wijzen is dat alle schuld niet ligt bij de leiders — al dan niet gekozen of gesalariseerd, al dan niet reder — maar bij ieder reder zelf.

Waar in ander landen de reders intensief bij hun beroepsvereniging betrokken zijn en eendrachtig hun verantwoordelijkheid durven opnemen bij een noodzakelijke actie, is de Rederscentrale hier uitgegroeid tot een soort semi-officieel, semi-parastataal orgaan en beperkt de deelname van de reders zich tot het betalen van 0,40% bijdragen en enkele onbenullige aangelegenheden.

Ik heb voor een paar maanden in een vergadering gezegd, dat er nog reders bestaan met kloten aan hun lijf — Jef Deroose heeft het onlangs nog aangehaald in een artikel — maar dat zij in België niet wonen; dat was ter gelegenheid van de havenblokkades in Frankrijk. Spreek hier het

woord lock-out, staking of blokkade uit en, op een paar na, kruipt iedereen in zijn schelp.

Nieuwe krachtadige en eendrachtige beroeps politiek dringend nodig

Wanneer een delegatie van de Rederscentrale — bij de Unie was het hetzelfde — naar Brussel gaat bij een Minister, is het precies een groepje bedelaars die een gunst komen afsmecken. Niet dat ik hiermee wil zeggen dat die mensen — ik was er zelf bij — hun best niet doen en geen argumenten naar voor brengen, maar, sedert P.H. SPAAK wordt de politiek in België op straat gevoerd en als ge geen drukkingsgroep achter u hebt, hebt gij te Brussel niets te vertellen.

Dat het zo niet verder kan, weet iedereen : te lage opbrengsten, te hoge kosten, daarmee is alles gezegd.

Wat betreft de opbrengsten : de lage visprijzen zijn een wereldverschijnsel daar kan — behalve het verhogen van de opvangprijzen en het afremmen van invoer uit niet EEG-landen — voorlopig niets aan veranderd worden.

Wij moeten dus de vangsten verhogen : dus nieuwe visgronden opzoeken, nieuwe systemen toepassen. Maar individuele experimenten zijn te duur dus dringend staatsgeld voor een nieuw en voldoende budget in het kader van het K.B. 5.73.

Wat betreft de kosten : zij kunnen niet gedrukt worden dus een staatssteun à fonds perdu voor de overbrugging van de crisisperiode, het liefst in een teruggave op de stookolie.

Verder dan : het uitwerken van een saneringsplan en het vrijwaren van onze rechten op de visgronden.

Maar dat alles werd reeds dikwijls gezegd of geschreven. En het zal nog veel meer gezegd en geschreven worden, als de reders er zelf niets gaan aan doen.

Help yourself so help you..... LAVENS.

Als wij het niet krijgen met beleefd te bedelen, dan moeten wij het eisen met daden. Of het nu Pros is, of Pintelon, of Menu, of Van Lul of Jef Deroose die ons vertegenwoordigen : zolang wij te Brussel niet kunnen bewijzen dat ook vissers en reders durven vechten, zullen wij nooit iets bekomen, tenzij een aalmoes een bedelaar waardig.

Zoals SPAAK destijds de zijne op straat zond, moeten wij onze politiek maken op onze schepen en kaaien te Zeebrugge, Nieuwpoort en Oostende tot zelfs op de Schelde.

Eendracht en... grote afwezig

Nu ik toch namen geschreven heb, wil ik er nog iets aan toevoegen. Men schrijft en spreekt „Het Bedrijf zoekt een leider!”.

Zolang het bedrijf geen bewust bedrijf is bij de reder zelf, zal geen enkel leider op de voorgrond kunnen treden : zonder macht geen prestaties. Maar, moesten de reders ertoe kunnen besluiten toch te willen vechten voor hun bestaan en dat van de vissersfamilies — en dat hoop ik van ganser harte — dan wij alle hens aan dek roepen en op de juiste plaats. Daarmee bedoel ik in de eerste instantie de grote afwezig in onze delegaties en bestuur : Henri PINTELON en Pros VANDENBERGHE.

Spijtig heeft de Unie destijds — ik was er zelf bij — met Pros het verkeerde zwijn geslacht en werd Henri door manoeuvres achter de schermen niet verkozen. Maar beiden hebben in het verleden bewezen onbetwistbare kwaliteiten als leider en als zakenman te hebben, die het bedrijf nodig heeft.

Ik wil hier niet pleiten voor vriendjespolitiek tussen die beiden — dat zijn mijn zaken niet — maar het moet voor beiden mogelijk zijn, onafhankelijk van hun geschillen, samen te werken voor het bedrijf wanneer de visserij wil geholpen worden. Dit wil zeggen wanneer de reders zullen durven eisen. Gij weet wel..... Help yourself, so help you Lavens.

Luc DECRETON
Ontslagnemend lid van het dagelijks
Bestuur van de Rederscentrale VZWO